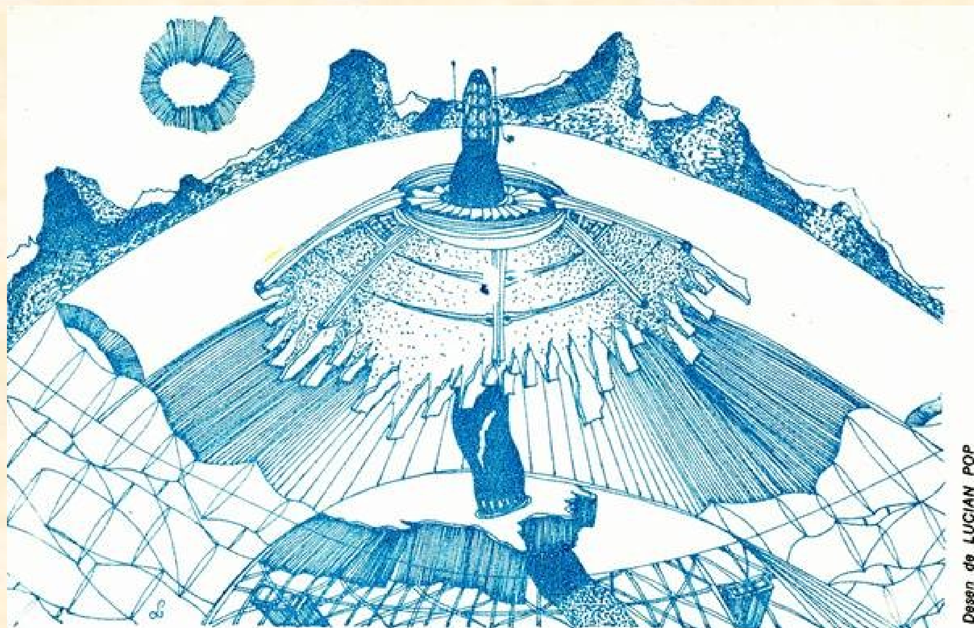

PE PLANETA ADNAX NU SÎNT COPACI

HENRY GREGOR FELSEN

CUM s-au petrecut lucrurile?

Am fost trezit brusc, în puterea nopţii, de un sunet de clopoţel care mi-a răsunat de trei ori, mai prelung, în urechea stîngă şi de două ori, mai scurt, în cea dreaptă. Am tresărit, încremenit de uimire. Într-adevăr, numărul îmi aparţinea şi era corect, dar cine putea fi pe Pămînt cel care să-mi cunoască codul şi să poată lua legătura cu mine în spiritul celor mai autentice obiceiuri ale planetei Adnaxas? Cred că ar trebui să fiu, totuşi, mai explicit. Eu m-am născut şi am trăit pe planeta Adnaxas, iar venirea mea pe Pămînt s-a petrecut în urmă cu doar 12 ani, într-o farfurie zburătoare, în scopul spionării şi distrugerii acestei planete. M-a fermecat însă zîmbetul unei fete dintr-o farfurie şi ne-am împrietenit. Pe scurt, din fostul căpitan

Exmyex al Forţelor Aeriene Interplanetare am devenit un om obişnuit, locuiesc în Junction Valley, Statul Iowa, S.U.A., m-am căsătorit cu fata visurilor mele şi avem 2 copii în parte astronauţi.

Spuneam, deci, că la miezul nopţii, cineva încerca să mă contacteze auricular.

— „Da, Exmyex, vă aud, cine este vă rog?” — am început să emit unde încă toropit de somn.

— „Exmyex, dădură năvală undele răspuns, spărgîndu-mi timpanele.

— „Slavă cerului, te-am găsit! Sînt Oxxyox, şi... ajutor, ajutooooor!”

— „Ce s-a întîmplat, unde eşti?”, am întrebat.

— „Tocmai asta e, habar n-am unde mă aflu”, începu să plîngă Oxxyox, „dar nu mă întrerupe, ascultă, te rog; am aterizat chiar lîngă fosta ta navă spaţială şi sînt înconjurat de un trib de monştri care sînt hotărîţi să mă distrugă.”

— „Nu zău, chiar aşa?”

— „Nu rîde, îţi repet sînt înconjurat”, se auzi vocea lui Oxxyox paralizată de spaimă. „Cred că sînt cu miile. Deocamdată îi ţin la distanţă cu ajutorul pistolului meu molecular şi cu ameninţarea că primul care va înainta cu un pas, va muri”. Tonul comunicării scăzu substanţial, iar vocea emiţătoare era strangulată de groază.

„Exmyex, mă auzi, sînt nişte creaturi oribile, înspăimîntătoare, de vreo 4 metri înălţime, cu capete înfoiate şi stufoase, care se mişcă încontinuu. Te implor, Exmyex, salvează-mă!!”

— „Ei, hai, gata, linişteşte-te, nu-ţi mai face spaimă singur. Te afli în pădure, iar creaturile din jurul tău nu sînt altceva decît copaci.”

— „Copaci?”, repetă el cutremurat.

„Şi ăştia, de obicei, sînt prietenoşi? Învaţă-mă iute ce trebuie să le spun să-i fac să înţeleagă că nu le vreau nici un rău”

„Potoleşte-te odată, n-auzi? Nu trebuie să le spui nimici Aşteaptă-mă unde eşti, vin îndată şi reţine, nu eşti în pericol!”

— „Da, sigur că nu sînt, pentru tine e uşor, ţie ce-ţi pasă, oricare dintre aceste brute mă poate strivi în orice clipă, dar să nu mă tem”, spuse el cu amărăciune.

M-am dat jos din pat cu repeziciune, m-am transformat în adnaxian şi m-am făcut nevăzut — direcţia pădure.

Acolo Oxxyox stătea neclintit, cu spatele lipit de fosta mea farfurie zburătoare abandonată acolo, şi ţinea discursuri, pline de emoţie, unui trib întreg de arţari şi nuci.

— „Vai, ce tare mă bucur că te văd, în sfîrşit!!”, zise Oxxyox, răsuflînd uşurat la apariţia mea.

— „Copacii ăştia, cum le spui tu, deveneau din ce în ce mai agitaţi. Cred că singurul motiv pentru care nu m-au atacat încă este faptul că m-au văzut coborînd din cer şi mă consideră vreo zeitate.” Cu greu, într-un tîrziu, l-am convins pe Oxxyox să-şi abandoneze pistolul, ca să-i pot explica în linişte natura copacilor. Cînd eram pe cale să-l conving, o bufniţă a zburat cu un ţipăt prelung, lucru care l-a făcut să devină din nou suspicios, aşa încît am fost nevoit să-i explic apoi pe rînd şi natura păsărilor, a albinelor şi a florilor.

Cînd am terminat, muream de curiozitate să aflu motivul vizitei lui, deşi îmi venea greu să deschid eu subiectul.

— „Cum ţi s-a părut călătoria spre Pămînt?” — am întrebat în cele din urmă.

— „Oribilă” — s-a văicărit Oxxyox, — „ne-a sărit o garnitură şi n-am putut cobori decît cu 16 mii de km/s. Am mers o eternitate, nici nu credeam c-o să mai ajungem vreodată”.

— „Mai bine mai tîrziu decît niciodată”, am simţit nevoia să-l îmbărbătez „şi bine ai venit!”

„Mulţumesc, Exmyex, mulţumesc mult” — se emoţiona Oxxyox şi simţi nevoia să-şi fluture altiporii pentru a lăsa aerul să pătrundă — „dar trebuie să-ţi mărturisesc din capul locului că nu e vorba de o plimbare. Sînt aici într-o misiune de o covîrşitoare importanţă”.

— „A, aşa?”, am îngăimat politicos, deşi mi-era cam frică.

— „De o covîrşitoare importanţă”, repetă Oxxyox, întărindu-şi cuvintele.

„Adnaxas intenţionează să stabilească relaţii oficiale cu Pămîntul, iar misiunea mea este să înlesnesc negocierile diplomatice necesare.

Pămîntenii, din cîte înţeleg, nu realizează că zborul planetar de la Adnaxas la Pămînt este un fapt concret. De acord?”

— „Da”, zisei.

— „Deci misiunea mea constă în a răspîndi mai întîi această veste pe Pămînt; cei de sus vor apoi să fac un tur al Pămîntului, ca să cîştig încrederea localnicilor şi să pregătesc terenul pentru o viitoare cooperare între cele două planete”.

Oxxyox privi apoi circumspect în jur, se apropie, şi începu să şoptească:

— „De fapt, avem un imens surplus de trigisfoide şi eu ar trebui să le plasez pe Pămînt înainte ca altă planetă să ne atace şi să ni le ia.

— „A, asta era deci, am suspinat uşurat, dar nu ştiu ce-am putea face noi cu ele aici, căci pe Pămînt nu există sadnifile pe care să le montăm”.

— „Cu atît mai bine!”, zise Oxxyox, entuziasmat, „poate voi reuşi să vînd Pămîntului stocul complet!

Apropos, cam cît de repede crezi că-mi poţi înlesni întîlnirea cu el?”

— „Cu... el?”, am întrebat surprins şi nelămurit.

— „Da, adică Preşedintele Pămîntului”, spuse Oxxyox simplu. „Ştii, este vorba de o misiune de o maximă importanţă şi s-ar putea interpreta ca o violare de protocol dacă am lua legătura cu un subaltern”.

— „Mă tem că este imposibil”, am spus.

„În primul rînd, nu există aşa ceva — un preşedinte al globului —. Pămîntul este împărţit în multe ţări, fiecare cu guverne, legi, limbi şi obiceiuri diferite.

Oxxyox se prăbuşi de deznădejde, iar ambivopozii săi tremurau de disperare.

— „Atunci totul, totul este pierdut”, mîrîi el.

— „Într-adevăr, slabe speranţe”, i-am continuat ideea. „Cred că nu-ţi rămîne decît să te întorci pe Adnaxas şi să comunici celor de acolo că trebuie să renunţe la această acţiune — sau cel puţin s-o amîne cu vreo 100 de ani”.

— „Imposibil! Nu pot să mă întorc. Pilotul meu s-a şi reîntors şi nu vine să mă ia decît dacă misiunea mea reuşeşte. Trebuie să încerc să duc la bun sfîrşit ce mi s-a cerut, cu orice preţ, înţelegi, Exmyex — trebuie!, de aceea te şi rog să mă ajuţi, altfel nu mă mai aşteaptă pe Adnaxas decît Dematul”.

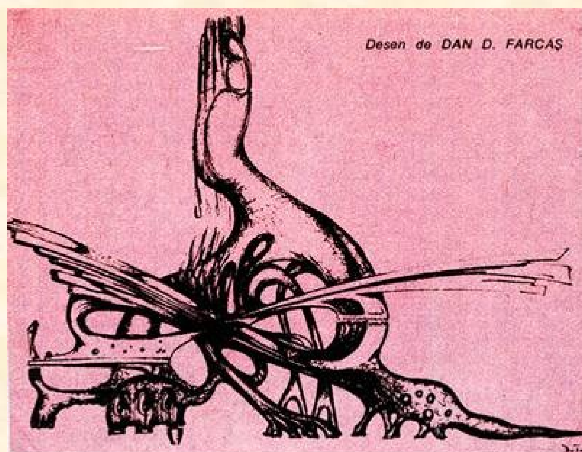
— „Nu, asta nu se poate” — mă cutremurai. Săracul Oxxyox.

Dacă un locuitor de vază al planetei Adnaxas comitea o greşeală capitală, aceasta se pedepsea automat cu „dematerializarea”.

Victima este mai întîi transformată în nimic, apoi renaşte instantaneu într-o stare jalnică, umilă, iar de-a lungul noii sale vieţi păstrează integral memoria şi experienţa vieţii anterioare, fără a o putea folosi sau comunica altcuiva. Această formă de pedeapsă este rezervată elitei, pentru a-i împiedica să ajungă aroganţi sau nepăsători datorită poziţiei deţinute.

— „Aşa că, dacă nu mă ajuţi...”

— „Bine, lasă-mă să. mă gîndesc ce pot face. între timp îţi recomand să te transformi în fiinţă umană şi să-ţi iei o cameră la un hotel. Îţi trebuie un somn bun, reconfortant”. Oxxyox se mută imediat în echivalentul său uman, transformîndu-se în domnul John P. Jones, un om mărunţel, preocupat, cu păr castaniu şi faţă ştearsă, din care se remarcau 2 ochi albaştri. Părea tipul de om care şi-a petrecut toată viaţa în spatele unui birou şi a cărui digestie îi dădea de furcă. Nu prea era genul pe care l-aş fi ales eu pentru o misiune interplanetară, dar... şi dintr-o dată mi-am dat seama care era motivul real al trimiterii exprese a lui Oxxyox pe Pămînt.

Un diplomat nu putea fi ars. De aceea, singurul mod de a scăpa de el era invocarea Dematului.

Analizîndu-l mai îndeaproape pe Oxxyox, oricine-şi putea da seama că era o victimă trimisă la o nereuşită sigură. Asta m-a dezgustat. Oxxyox era un străin pentru mine, dar întreaga afacere era grosolan rezolvată, cu siguranţă, de mîna vreunui birocrat care nu-şi părăsise niciodată planeta.

În dimineaţa următoare, m-am reîntors la hotelul unde Oxxyox mă aştepta plin de curiozitate şi nerăbdare.

— „Ei, haide odată, e gata planul?”

— „Da, uite la ce m-am gîndit: după cum ştii, nu există un anume Preşedinte al Terrei, dar noi ne aflăm acum în Statele Unite. Colosala ta poveste, de îndată ce va face vîlvă aici, va înconjura cu siguranţă tot Pămîntul, în doi timpi şi trei mişcări”.

— „Şi ce propui?”, spuse curios Oxxyox.

— „Atunci va fi momentul potrivit” — am continuat solemn — „ca tu să faci pentru Pămînt ceea ce nimeni nu a mai fost în stare să înfăptuiască. Dar ai grijă, cînd vei face prima comunicare publică, pentru a discuta relaţiile interplanetare, să nu uiţi să subliniezi ce greu va fi să ţii legătura cu toate ţările Pămîntului separat şi să pledezi pentru o singură agenţie reprezentantă a Pămîntului întreg.

Astfel poate vom ajuta şi Naţiunile Unite să devină guvernul mondial, şi poate tocmai noi, Oxxyox, îţi dai seama, tocmai noi, doi bieţi adnaxieni, vom fi instrumentele care să unifice odată Pămîntul!

Dacă există cea mai mică şansă de a realiza acest lucru, atunci sînt întru totul alături de tine!”

— „Gata. Grozav, s-a făcut”, sări Oxxyox entuziasmat. „Acum, ce zici, cum crezi că vom putea obţine o audienţă la Preşedintele vostru?”

— „Nimic mai simplu” — am răspuns.

— „Transportă-te în biroul lui, transformă-te în om şi poţi începe tratativele”.

Oxxyox îşi scutură energic capul.

— „Nu, nu, de trei ori nu!!”, „Îmi pare rău, Exmyex, dar am şi eu instrucţiunile mele. Nu-mi este permis să folosesc şmecherii. N-ar fi demn.

Dacă-ţi aminteşti, am încercat metoda asta cînd doream să stabilim relaţii cu Uranus. Ambasadorul nostru credea că a dat lovitura cînd a fost invitat să ocupe mai multe funcţii importante în acelaşi timp, pentru a-şi da seama mai tîrziu că nu era decît ţinta ironiilor tuturor.

Nu putem repeta această greşeală.

Pe Pămînt trebuie să fim luaţi în serios. Atunci cînd e vorba de afaceri (atîta am învăţat şi eu), oamenilor nu le place să aibă de-a face cu cineva care să se poată strecura în seif şi să le citească documentele confidenţiale”.

— „Şi atunci, tu la ce te-ai gîndit?”, am replicat sarcastic, „să aştepţi pînă-şi va da singur seama de neobişnuita ta apariţie pe Pămînt şi să vină el singur să te caute?”

— „Nu, dar cred că o scrisoare ar fi lucrul cel mai potrivit” — spuse Oxxyox hotărît — „şi unde mai pui că i-o şi pot adresa personal.

De îndată ce o va citi, va putea să decidă singur cum crede de cuviinţă”.

— „Minunat, n-am ce zice! Precis o să creadă că scrisoarea e opera vreunui nebun şi nici măcar n-o să primeşti un răspuns”.

— „Nu şi atunci cînd vezi hîrtiile oficiale cu antet..., atunci îşi vor da seama imediat că nu e vorba de nici un...” aici se opri brusc, căscă o gură cît o şură, şi se holbă la mine descurajat. „Acum ştiu ce am uitat să iau de acasă, — hîrtiile cu antet.

Nu-i nimic, voi folosi hîrtiile cu antetul hotelului în care locuiesc. Sper să fie de ajuns”.

— „Speră!”, am îngînat, în timp ce Oxxyox se şi apucase să scrie scrisoarea.

— „Dar ce te faci dacă secretarul care o deschide primul nu te crede şi o aruncă la coş?”

— „Prostii! imposibil”, răspunse Oxxyox încrezător şi, cu spatele la mine, cu creionul de la hotel vîrît pe jumătate în gură, se frămînta să găsească formula cea mai potrivită de adresare preşedintelui.

În curînd podeaua se umplu de cocoloaşe de hîrtie, cînd, deodată, se auzi o exclamaţie de victorie.

— „Aşa, da!”, zise Oxxyox, aruncînd creionul cît colo. „Acum e bine. Ia ascultă”, şi-i înmînă scrisoarea.

Sub antetul hotelului, Oxxyox adăugase: „Cartier general temporar” Ambasada Adnaxiană iar textul continua mai jos grupat:

Către: Preşedintele S.U.A.

Salutări,

Dragă domnule preşedinte, sînt copleşit de onoarea ce-mi revine, aceea de a vă comunica o chestiune de o importanţă vitală. Azi am sosit pe Pămînt de pe planeta Adnaxas. Misiunea mea constă în a explora posibilităţile unor relaţii diplomatice între minunata dumneavoastră ţară şi mult iubita mea planetă, în speranţa că relaţiile de cooperare economică, mutual avantajoase, vor fi rezultatul discuţiilor dintre noi.

Sînt gata să încep tratativele preliminare şi negocierile de îndată ce o veţi considera oportun.

Semnat
Oxxyox

Excelenţa sa, reprezentant şi ambasador plenipotenţiar din Adnaxas pe Pămînt.

Camera 309.

Hotel „Junction Valley”

Junction Valley, lowa, Pămînt.

P.S. Vă rog să scuzaţi lipsa hîrtiilor oficiale şi ortografia.

— „Ei, cred că e suficient, nu-i aşa?”, spuse Oxxyox, smulgîndu-mi scrisoarea din mînă spre a o pune într-un plic.

— „N-o să primeşti niciodată răspunsul”, am concluzionat, „şi-ţi repet, singura şansă de a te face băgat în seamă este de a demonstra ceea ce noi considerăm un miracol”.

— „Da’ de unde”, mă apostrofă Oxxyox, „aşa îţi imaginezi tu pentru că nu cunoşti puterea cuvîntului scris” — şi-mi înmînă solemn scrisoarea.

— „Pune-o, te rog, la poştă în drum spre casă şi mai bine gîndeşte-te la viitoarea ta poziţie dacă reuşim. Vom fi cei mai celebri oameni de aici în două săptămîni”.

Am pus scrisoarea la poştă, ştiind cu exactitate ce-o să urmeze, cînd va fi deschisă la Casa Albă; şi în orice caz, consider că eu, atunci cînd am aterizat pe Pămînt, ştiam ceva mai multe despre relaţiile între oameni.

Aşa au trecut două săptămîni.

În fiecare zi Oxxyox îşi mai cizela un pic discursul, pe care-l repeta fără întrerupere, şi aştepta cu înfrigurare poşta — dar nici un răspuns. În mijlocul celei de-a treia săptămîni l-am vizitat şi l-am găsit stingher şi descurajat.

Stătea aşezat pe pat, îmbrăcat cu pantalonii lui în dungi şi sacoul în carouri, pălăria rostogolită pe podea, iar garoafa de la butonieră veştejită.

— „Ce s-a întîmplat?”, l-am întrebat. „Veşti proaste de pe Adnaxas?”

Drept răspuns, mi-a înmînat o scrisoare.

— „Citeşte-o!”, a spus cu disperare în glas.

Scrisoarea era adresată lui Oxxyox.

„Excelenţei sale, reprezentant şi ambasador plenipotenţiar din Adnaxas pe Pămînt

Dragă domnule Oxxyox,

Mulţumim pentru scrisoarea dvs. adresată Preşedintelui, în care sugeraţi stabilirea unor relaţii diplomatice între

Adnaxas şi Statele Unite. Sînt absolut sigur că Preşedintele va fi foarte interesat să afle lucrurile pe care aveţi să i le comunicaţi, atunci cînd i se vor aduce la cunoştinţă”.

Scrisoarea era semnată de secretarul secretarului de stat.

— „Ştiu eu foarte bine ce înseamnă asta”, ridică Oxxyox tonul, „şi eu am scris cuvintele astea de sute de ori pînă acum, ca să scap de nişte bieţi nebuni inofensivi. Asta e concediere definitivă”.

— „Dar nu-i nimic dacă nu poţi face debutul în ţara asta, îţi mai rămîn toate celelalte: Anglia, Franţa, poate putem capta chiar atenţia Naţiunilor Unite”.

— „Nu!”, zise Oxxyox, „nici o speranţă. Modul de gîndire al tuturor guvernelor este mereu acelaşi. Vom fi trataţi peste tot absolut la fel, în orice capitală de pe Pămînt”.

— „E adevărat, dar nu te poţi da bătut!, ştii doar ce te aşteaptă, nu?”

— „Păi nici nu mă predau, abandonez doar ideea de a mă adresa politicienilor. Îmi voi pleda cazul direct poporului şi atunci cînd masele vor fi de partea mea, conducătorii Pămîntului vor trebui să-mi accepte condiţiile”.

Oxxyox îşi scoase hainele de protocol şi-şi puse un costum obişnuit.

— „Du-mă repede la prietenii şi vecinii tăi” — spuse el hotărît.

„Dă-mi ocazia să vorbesc omului de pe stradă şi pe urmă să vezi succes”.

Am fost de acord, cu condiţia să mă scoată din cauză pînă în momentul cînd va fi acceptat ca Adnaxian.

Odată înţeleşi, l-am dus la clubul meu. Acolo eu am intrat primul şi m-am dus direct la bar. După cîteva cuvinte, Oxxyox m-a urmat, comportîndu-se de parcă ar fi fost singur.

A venit şi el la bar, mi-a făcut complice cu ochiul, în timp ce barmanul se apropia.

— „Cu ce vă servim?”

— „Whisky şi gheaţă”, spuse sec Oxxyox. În timp ce-şi savura băutura, îl fixă pe barman şi suspină gîndindu-se la el ca la o victimă sigură.

— „Acesta este primul meu pahar” — zise cu voce tare

— „Ca şi toate celelalte”, completă mai încet barmanul.

— „Prietene, vino mai aproape” — se adresă Oxxyox barmanului — „nu observi nimic deosebit la mine? — adică la înfăţişarea mea?”

Barmanul se holbă puţin, apoi glăsui scurt:

„Nu, de ce?”

— „Aşa, fiindcă” — începu Oxxyox povestea cu vocea şoptită, aplecîndu-se spre bar — „nimeni nu mai ştie secretul meu; ştii, eu nu sînt om”.

— „Nu zău! chiar aşa?”, zise barmanul uitîndu-se pe furiş la paharul cu whisky.

— „Da, mă numesc Oxxyox şi am sosit pe Pămînt într-o farfurie zburătoare de pe Planeta Adnaxas şi...”

— „Uite ce-i”. zise barmanul compătimitor, „cred c-ai trecut prin clipe grele ieri. N-ar fi mai bine să te duci tu binişor acasă, să tragi un pui de somn? Poate cînd te scoli o să-ţi aminteşti şi cine eşti, da?”

Oxxyox părăsi barul dezgustat şi căută din priviri o a doua victimă.

Singurul om din bar la ora aceea era Big Bud Taplinger.

— „Domnule” — spuse Oxxyox — „îmi permiteţi să mă prezint?”

— „Sigur, dom'le” — răspunse Big Bud încîntat de companie.

— „Mă numesc Oxxyox şi sînt din Adnaxas”.

— „Ei, bravos!”, se extazià acesta, dîndu-i un pumn zdravăn, de simpatie, în spate.

„De fapt, puţin îmi pasă din ce parte a Texasului eşti, că mie toţi texanii îmi sînt simpatici”.

Următoarele douăzeci de minute s-au irosit încercînd imposibilul pentru a scăpa cu viaţă din duioasa îmbrăţişare a lui Big Bud.

În cele din urmă m-am întors la hotel, în linişte. Eu am spart tăcerea.

— „Ei, vezi, aşa păţeşti mereu cu pămîntenii, sau sînt suspicioşi, şi te ascultă cu neîncredere, sau nu te ascultă deloc.

Dacă vrei s-ajungi la bun sfîrşit, recurge la şiretlicuri şi fă-i să creadă adevărul pur”.

Oxxyox stătea trîntit pe pat, palid, cu fruntea plină de sudoare.

— „Îmi închipuiam că povestea mea va veni ca o lovitură de trăznet pentru ei”... spuse el şovăind, „îmi imaginam o audienţă înfiorată de entuziasm; vestea urma să se răspîndească cu viteza luminii şi chiar vedeam mulţimi adunate pe străzi...”

— „Şi-acum ce planuri ai?”, l-am întrerupt.

— „Intenţionez să colind Pămîntul, să opresc oamenii pe stradă şi să le povestesc pentru ce sînt aici. Cineva, undeva, trebuie să mă creadă, şi atunci misiunea mea va deveni un triumf.”

— „Şi dacă nu te vor crede niciodată?”

Oxxyox tremură de spaimă.

— „Dematul!”, se resemnă el.

— „Ah! Dacă ai încerca măcar o singură farsă!” — am răbufnit.

— „Nu, asta nu, eu ţin la principii; hai să mergem”.

L-am condus pînă la marginea oraşului. Acolo ne-am strîns mîinile. Apoi Oxxyox şi-a ridicat gulerul hainei şi a plecat, agale, tîrîndu-şi picioarele şi lovindu-şi în mişcare genunchii cu valiza.

Lunile se scurgeau una după alta şi nu primeam nici o veste de la el.

Într-o bună zi însă, sosi pe adresa mea o scrisoare din California.

Cînd am deschis-o, a căzut din ea o fotografie. Era poza lui Oxxyox. Purta un beret, ochelari de soare, o jachetă sport, bermude şi cizme de cow-boy. Un zîmbet larg îi brăzda faţa bronzată.

Într-o mînă ţinea un port-ţigaret lung de un metru, iar cu celălalt braţ înlănţuia o superbă blondă în bikini.

Alături era scris:

„Dragă Ex,

Doar cîteva cuvinte. Sînt fericit. După ce te-am părăsit am dus-o greu, lumea rîdea de mine şi nu o dată am fost arestat.

Eram cît pe aci să mă dau bătut cînd am ajuns în California, unde mi-am găsit în sfîrşit liniştea. O climă minunată, peisajele cele mai frumoase din toate lumile te îmbie la tot pasul şi sînt logodit cu fata de lîngă mine, care are o fermă pe care o voi conduce după căsătoria noastră.

După cum probabil ai ghicit, nici nu-mi trece prin cap să mă mai întorc pe Adnaxas, dealtfel mi-am şi dat demisia din fostul meu post şi de-acum încolo intenţionez să numesc Pămîntul — casa mea.

Iar dacă te interesează, mi-am atins scopul parţial.

Aici, în California, oamenii nu-şi bat joc de mine, atunci cînd le istorisesc cine sînt de fapt, şi nu numai că mă cred pe cuvînt, dar aş putea să-ţi şi prezint vreo 12 gata să jure în orice moment că au venit pe Pămînt odată cu mine în aceeaşi farfurie zburătoare.

Adios, amigo'.

Traducere:
MIHAELA POPA